

Forfatter: Gyllembourg-Ehrensward, T. C.

Titel: Udrag fra To Tidsaldre

Citation: Gyllembourg-Ehrensward, T. C.: "Drøm og Virkelighed", i Gyllembourg-Ehrensward, T. C.: *Drøm og Virkelighed*, udg. af Anni Broue ; Anne-Marie Mai , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1986, s. 152. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gyllem14val-shoot-idm139726068626976/facsimile.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Drøm og Virkelighed

velses Letsindighed og af den elskværdigste Mands og min egen Kjærlighed. Min Søn er Frugten af denne Kjærlighed. Den Skamfuldhed, hvormed jeg gjør Dem denne Tilstaaelse, viser bedst, at jeg selv erkjender min Strafværdighed, men dog maa jeg tilføie, at jeg ikke engang fornaaer af Hjertet at angre den alt opoffrende Kjærlighed, som har skjænket mig en Moders Lyksalighed, der erstatter hvad jeg har lidt eller kan komme til at lide for mit over alt Andet elskede Barn.

Denne Bekjendelse syntes ikke at gjøre noget overordenlig dybt Indtryk paa Baron. Han taug en liden Stund, derpaa sagde han: Det er engang imellem faldet mig ind, at en Hemmelighed af denne Natur hvilede over Deres Forhold. Men denne lykkelige Elsker, er han død?

– Jeg formoder det. Idetmindste har hans Liv været udsat for de største Farer.

– Han var altsaa Sømand eller Militair?

– Det Sidste.

– Men hvad bevægede ham til at forlade Dem, under saadanne Omstændigheder?

– Hans Ære, hans Pligt.

– Af hvad De nu har sagt mig, maa jeg formode, at han var en Ud-lænding.

– Ja det er sandt.

– De vil ikke betro mig hans Navn og Deres eget, thi jeg gjetter, at ogsaa herover hviler en Hemmelighed.

– Jeg har sagt Dem og vil sige Dem Alt, hvad der kan interessere Dem, Alt hvad jeg troer at burde sige; spørg mig ikke om Mere. Jeg er fader- og moderløs, min Familie vilde sikkert ikke taale, at jeg vedkjendte mig dens Navn, da jeg har unddraget mig dens Myndighed. For ikke at give mit Barn fra mig, har jeg forladt Alt som en Flygtning, og skjuler mig her, takkende Gud for det lykkelige Fristed, han har forundt mig, for den moderlige Veninde, han her har ladet mig finde. Dette er Alt hvad jeg kan sige, og Mere end jeg nogensinde vil sige den øvrige Verden.

Baronen saae paa hende med inderlig Æmhed og sagde derpaa: Den Retsindighed, som bevæger Dem til at vise mig denne Fortrolighed, forhøier endnu Deres Værd i mine Øine, og langt fra at være en Anstødssteen for mine Ønsker, synes disse Opdagelser mig snarere

at bortrydde Vanskelighederne. At De er aldeles fri, er nu ustridigt, thi enten er den lykkelige Mand død, eller han er en Troløs, og i begge Tilfælde er det Baand brudt, der bandt Dem til ham. Jeg nægter ikke, at Tanken om, at De har tilhørt en Anden, jo er og vil stedse blive mig bitter, men jeg har jo altid anseet Dem for Enke, vidst, at De var Moder, og hvad Moralen angaaer, saa har jeg ikke selv Ret til at være en streng Moralist. Verdens Dom derimod kan i min Stilling ikke være mig ligegyldig, men det kunde sikkert ikke være vanskeligt i Foræning at træffe saadanne Forholdstregler, at vi førte Nysgjerrigheden paa Vildspor. Jeg gjentager derfor mit Tilbud: Vil De give mig Deres Haand, saa vil De naturligviis ogsaa vise mig en heel Fortrolighed, og da vil rimeligviis Deres Familie heller ikke nægte at forson sig med min Gemalinde og hjælpe os til at skjule den egenlige Hemmelighed i Deres Skjæbne, især da det vel er Deres Slægtnings eget Ønske at skjule den. Jeg har sat mit Hjerte saaledes til det Haab at see Dem, at Intet i Verden kan bringe mig til godvillig at afstaae derfra.

– Ak Hr. Baron! Jo mere Godhed De viser mig, jo større Uret vilde der være paa min Side, dersom jeg modtog den. Jeg bevarer endnu min første, min eneste Kjærlighed. Jeg lever endnu i Erindringen om ham. Med dyb Smerte forlod han mig. Vi vare Begge unge og uforsigtige; han er uvidende om sin Søns Tilværelse. Jeg lovede ham Troskab til Døden; brød jeg min Ed, da vilde Tanken om ham blive mig en Skræk. Tænkte jeg mig ham levende, da vilde jeg skjælve for at møde ham og fremstaae for hans Øine. Tusinde urimelige Muligheder, der viste mig ham uskyldig i hans lange Taushed, vilde opstaae i min Phantasie; tænkte jeg ham død, da vilde det Haab at møde ham hisset ikke længere være min Trøst. I Drømme seer jeg ofte hans kjære Billede, da seer jeg ham stedse trofast og elskende, og naar jeg vaagner, føler jeg mig styrket af min Drøm; men tilhørte jeg en Anden end ham, da vilde jeg vaagne med Anger og bange Anelser. Nei for mig passer kun det klosterlige Liv, hvortil en naadig Himmel vidunderlig har ført mig. Med Verden har jeg Intet mere at gjøre. Troskab er Det, jeg har lovet Gud og mig selv, og naar jeg engang maa sige min Søn: For Verdens Øine er din Fødsel betegnet med Vanære, din Faders Navn kan du ikke bære, – saa vil jeg kunne tilføie: Men din Moder var tro til Døden mod ham og mod dig.

Baronen taug længe med en mørk Mine; endelig sagde han: Tillad mig at sige Dem, at de Følelser, De udtaler, synes mig exalterede og